

Reality, Spirituality, and Modern Man

Copyright © 2008 by David R. Hawkins, M.D., Ph.D.

Originally published in 2008 by Axial Publishing Canada Trust Tower

Copyright © 2012, 2017 EDITURA FOR YOU

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Alexandru Buican

Tehnoredactare: Anca Șerbu

Design copertă: Andrea Nastac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Hawkins, David R

Realitatea, spiritualitatea și omul modern / dr. David R. Hawkins;

trad.: Irina Cruceru. - Ed. a 2-a, reviz.. - București: For You, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-639-270-9

I. Cruceru, Irina (trad.)

159.9

EDITURA FOR YOU

Tel./fax: 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691

E-mail: comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: EdituraFY

Instagram: [@edituraforyou/](https://www.instagram.com/edituraforyou/)

Twitter: [@EdituraForYou](https://twitter.com/EdituraForYou)

Printed in Romania

ISBN 978-606-639-270-9

Dr. David R. Hawkins

Realitatea, spiritualitatea și omul modern

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză
de Irina Cruceru

Editura For You

București

Pentru ego, teama de non-existență a părut îngrozitoare și s-a retras din fața ei în mod repetat atunci când aceasta părea să se apropie. Atunci s-a dezvăluit și rostul stărilor de agonie și al nopților întunecate ale sufletului. Acestea sunt atât de insuportabile, încât durerea cumplită pe care o produc îl impulsionează pe individ spre săvârșirea efortului extrem necesar pentru surmontarea lor. Când oscilarea între Rai și Iad devine de nesuportat, trebuie renunțat până și la dorința de a exista. Odată reușit acest lucru, individul poate, în sfârșit, să treacă dincolo de dualitatea Tot *versus* nimic, dincolo de existență sau de non-existență. Culminarea aceasta a lucrării interioare reprezintă etapa cea mai dificilă, cea din urmă cumpănă, cea în care individul este categoric conștient că iluzia existenței, odată depășită aici, este irevocabil depășită. Din acest punct nu există întoarcere, iar spectrul acesta al ireversibilității face ca acest ultim obstacol să pară alegerea cea mai teribilă dintre toate.

De fapt, însă, în această finală apocalipsă a sinelui, disoluția singurei dualități existente și non-existente se dizolvă de la sine în Divinitatea Universală și nu mai rămâne nicio conștiință individuală care să facă această alegere. Ultimul pas este, apoi, acela pe care-l face Dumnezeu.

David R. Hawkins

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Prefață	9
Introducere	13
Notă către cititor	18
Capitolul 1 / Privire de ansamblu	19
Capitolul 2 / Dilema umană	29
Capitolul 3 / Paradigmele realității	42
Capitolul 4 / Realitatea este subiectivă sau obiectivă?	52
Capitolul 5 / Știința și religia: Nivelurile adevărului	66
Capitolul 6 / Realitatea socială și nivelurile adevărului	86
Capitolul 7 / Ce este real?	112
Capitolul 8 / Premisele culturale și Adevărul	129
Capitolul 9 / Convingerile	141
Capitolul 10 / Experiențial versus conceptual	154
Capitolul 11 / Credința, încrederea și credibilitatea	171
Capitolul 12 / Dumnezeu ca ipoteză	192
Capitolul 13 / Neîncrederea, scepticismul și necredința	217
Capitolul 14 / Căile spirituale	234
Capitolul 15 / Să fii una cu rugăciunea: Contemplația și meditația	249
Capitolul 16 / Transcenderea lumii	258
Capitolul 17 / Moralitatea, rațiunea și credința	269
Capitolul 18 / Narcisismul: Venerarea egoului	279
Capitolul 19 / Aspecte practice	292
Anexa A / Calibrarea nivelurilor de adevăr pe capitole	309
Anexa B / Modul de calibrare a nivelurilor conștiinței	310
Anexa C / Modul de calibrare a nivelurilor conștiinței	311
Bibliografie	322
Despre autor	364
Notă autobiografică.....	367

Notă către cititor

În mod intenționat, există o reiterare a informațiilor de bază, în scop pedagogic, deoarece noțiunile abstracte și contextele nelineare nu pot fi învățate la fel de rapid ca descrierile liniare. Oricum, noțiunile nelineare sunt mult mai ușor preluate când devin familiare, ceea ce se întâmplă relativ fără efort.

Pentru mai multă ușurință, unele materiale și prelegeri din lucrările anterioare sunt reluate, deoarece e posibil ca cititorul să nu fi citit sau să nu fi avut acces la cărțile publicate anterior.

În ansamblu, scopul acestei cărți e clarificarea deosebirii dintre aparență/percepție/iluzie și Realitate/Adevăr/Esență. De-a lungul veacurilor, confundarea acestor niveluri a stat la baza suferințelor omenirii. Cartea de față va explica înțelesul faimosului dicton din învățătura lui Ramana Maharshi: „Nu are niciun rost să încerci să salvezi lumea pe care crezi că o vezi, fiindcă o asemenea lume nici măcar nu există.“

Un alt scop este de a clarifica înțelesul afirmației lui Buddha, că „omul trăiește într-o lume a iluziilor (*maya*)“ și e incapabil să deosebească realitatea de percepțiile proiectate și de imaginație. După cum se știe, și Iisus a spus că dilema omului este „ignoranța“. Așadar, această carte este scrisă la un nivel al conștiinței cuprins între 740 și 760, care abordează direct aceste probleme și cărora le găsește rezolvare prin intermediul explicării.

Capitolul 1

PRIVIRE DE ANSAMBLU

Dezvoltarea istorică a oricărui domeniu important al cunoașterii umane este întotdeauna interesantă și utilă, pentru că ea dezvăluie modul în care ia naștere, iar apoi ia avânt o nouă cunoaștere. Munca de investigație este energizată de trăsătura înnăscută a unei curiozități nestăvilite, proprie evoluției biologice și umane.

Toate creaturile vii sunt interesate de cercetare, investigație și descoperiri permanente, de colectarea și stocarea informațiilor. Toate acestea sunt esențiale pentru supraviețuire în viața animalică, deoarece aceasta este lipsită de surse interne de energie, care, prin urmare, trebuie găsite și obținute din mediul înconjurător și din surse externe. În schimb, acest lucru necesită o continuă explorare, în vederea identificării și selecționării surselor de energie disponibile. Astfel, capacitatea de a învăța (inteligenta) este o premisă firească a supraviețuirii. Colectarea de informații urmează programe biologice prestabilite, care sunt inerente structurii și funcționării organismului însuși. Această capacitate urcă pe arborele evoluției odată cu nivelurile de calibrare a conștiinței.

Conform cercetării, unda purtătoare primordială ce susține evoluția se află în substratul întregii conștiințe și inteligențe, numit generic „conștiință“, care este un câmp de energie nelinear,

Libris
 Respons
 Lupsit de formă, infinit și atemporal și care este universal și include toate aspectele creației și ale Universului (a nu se confunda cu termenul psihanalitic de „inconștient“, al lui Freud, Jung etc.). O calitate unică a conștiinței este conștiența, prin care se naște capacitatea unică de a ști. Fără conștiență, omul *este*, dar, în mod paradoxal, el nu „știe“ că *este*.

Este bizar că, până recent, omenirea nu a fost cu adevărat conștientă de câmpul conștiinței în sine sau de importanța acestuia. Din punct de vedere istoric, numai marii înțelepți sau avatari s-au referit la substratul subiacent al realității, care este contextul fundamental al întregii experiențe de viață (de exemplu: „Sinele“, „Natura Buddhică“). Deși filosofia și psihologia au studiat *conținutul* mental al conștiinței (mintea), ele nu au vizat substratul de bază al minții înseși (conștiința/conștiența), prin care mentalizarea putea fi percepută și trăită în mod subiectiv.

Deoarece câmpul de energie al conștiinței este invizibil și nelinear, importanța studierii lui nu a fost recunoscută și nici măcar menționată vreodată de-a lungul timpului, excepție făcând înțelepții iluminați. Cu toate acestea, în ultimele decenii, o descoperire științifică majoră a fost reprezentată de Principiul incertitudinii, al lui Heisenberg. El menționa că simpla observare a unei experiențe îi modifică acesteia rezultatul (colapsul funcției de undă¹, de la posibilitate la realitate) și, astfel, pentru întâia oară, tema conștiinței înseși și intenția au intrat în teoria și dezbaterrea științifică (vezi Stapp, 2007).

¹ O caracteristică fundamentală a mecanicii cuantice este că starea fiecărei particule este descrisă de funcția sa de undă, care este o reprezentare matematică folosită la calcularea probabilității ca particula dată să se găsească într-o poziție dată sau într-o stare de mișcare (viteză) dată. De fapt, actul măsurării face ca setul calculat de probabilități să „colapseze“ la valoarea dată de măsurătoare. Această caracteristică a reprezentărilor matematice este cunoscută sub numele de „colapsul funcției de undă“.

Inteligența

Inteligența include capacitatea de a clasifica și organiza pe categorii, de a defini și ierarhiza înțelesuri și activități esențiale. Apoi, acestea sunt și mai bine elucidate prin delimitarea lor grație gândirii sau al mentalizării (semantică).

Acești ultimi termeni se referă la conținutul inteligenței, care e mai mult aliniată cu, dar și o consecință a prezenței câmpului mai extins al conștiinței. Observă că, în mod inerent, atât inteligența, cât și conștiința sunt ele însele lipsite de formă. Inteligența include capacitatea de a alege modele, sensuri și semnificații din implicarea abstractă. Capacitatea intelectuală este identificabilă dintr-o serie de aptitudini, așa cum e reflectată de coeficientul de inteligență (IQ).

Spre deosebire de IQ, care este o aptitudine staționară pe toată durata vieții, nivelul individual de conștiință, care poate fi deja calibrat la naștere, are potența de a crește chiar într-o măsură foarte mare ca urmare a unor factori favorabili, cum ar fi influența învățătorilor spirituali/religioși, motivațiile, educația spirituală și contactul timpuriu cu estetica. Acești factori influențează, din punct de vedere biologic, funcțiile creierului și predominarea emisferică, dar și tiparele de conexiune neuronală și chimia creierului, prin intermediul transmitătorilor săi neuronali și umorali. Prin urmare, în timp ce IQ-ul poate fi considerat capacitatea intelectuală, importanța lui este eclipsată de progresele în ridicarea nivelului conștiinței înseși, care, la rândul ei, reflectă înclinațiile moștenite, intențiile voliționale și alegerile.

Așa cum a afirmat Buddha, e un mare noroc să te naști ca ființă umană, fiindcă domeniul uman oferă oportunități aproape nelimitate de a evolua și a dezvolta nivelul de conștiință al omului și conștiența spirituală corespunzătoare. Binecunoscutul principiu al karmei (destinul spiritual) include conștientizarea faptului că domeniul uman oferă oportunitatea maximă de a dobândi însușiri bune și de a anula datoriile negative.

Deși nu e necesar să crezi în „karma“ ca doctrină, de-a lungul timpului întreaga omenire a fost conștientă de destinul sufletului ca substrat spiritual al vieții și al existenței. Soarta sufletului a fost punctul central prioritar al tuturor marilor civilizații, așa cum este Egiptul Antic, cu mult înainte de nașterea lui Buddha, Krishna, Zoroastru sau Iisus Hristos.

Încă de prin anul 10 000 î.Hr., în Egiptul Antic, *Ka* sau sufletul a fost înfățișat părăsind corpul în momentul morții fizice. Apoi, Osiris, zeul lumii de dincolo și al morții, cântărea inima persoanei decedate pe Balanța Adevărului. Dacă balanța se înclina în favoarea adevărului, destinul său era minunat, dar dacă balanța trăgea în jos, de partea falsității, el se ducea în cele mai joase zone ale Iadului. Moștenirea spirituală colectivă (karma) și destinul omenirii au fost enunțate și în *Facerea*, ca un rezultat al căderii din paradisul ceresc primordial, nelinear (Grădina Edenului) și al prăbușirii în tendința spre falsitate, ca urmare a trecerii în tărâmul dual al conștiinței și în domeniul linear (dihotomia bine/rău).

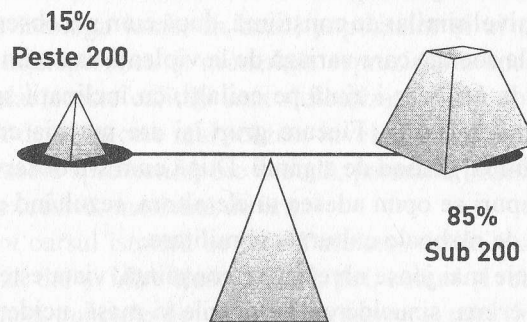
Se poate demonstra și exemplifica ușor că, în ansamblu, nivelul de conștiință al vieții a progresat încetul cu încetul de-a lungul epocilor arheologice, după cum este reprezentat de evoluția regnului animal (vezi Capitolul 4). În mod similar, nivelul de conștiință al evoluției omenirii indică același tip de progres în timp.

În vremea nașterii lui Buddha, omenirea calibra la 90 (la nivel colectiv). Nivelul conștiinței colective a ajuns la 100 în vremea nașterii lui Iisus și a urcat încet la nivelul 190, unde a rămas timp de secole. Abia la sfârșitul anilor 1980 el a sărit brusc de la 190 până la nivelul critic de 200, apoi la 204, iar mai târziu la 207. Apoi, el a început să scadă din nou în anul 2007, ajungând la nivelul 204.

În prezent, aproximativ 85% dintre oameni calibrează sub nivelul critic al conștiinței, de 200. În Statele Unite, 55% din populație este sub 200, fapt semnificativ, deoarece, în 2005,

procentul era de doar 49%. Negativitatea colectivă a populației ce calibrează sub 200 este contrabalansată de minoritatea de oameni ce calibrează cu mult peste 200 și a căror putere pozitivă este cu mult mai consistentă decât influența negativă a masei de oameni aflați sub nivelul 200. Amplificarea puterii este exponențială; drept urmare, în prezent este nevoie de foarte puțini oameni cu niveluri de calibrare extrem de înalte pentru a contrabalansa negativitatea restului omenirii.

Distribuția nivelurilor de conștiință ale omenirii

Este interesant și de mare importanță faptul că distribuția nivelurilor de conștiință ale oamenilor pe planetă este destul de neuniformă. Există o mare discrepantă între diferitele culturi și populații; acest lucru stă la baza persistenței conflictelor dintre oameni, așa cum demonstrează tensiunile interrasiale și războiul numit „ciocnirea civilizațiilor“ (de exemplu, Washington, D.C., calibrează la 424, în contrast cu Bagdadul, care calibrează la 160).

Nivelurile conștiinței ca sursă a conflictelor umane

Fiecare nivel de conștiință reprezintă un câmp predominant de energie, ca efect al „câmpului de atracție“ care-i corespunde, ce acționează asemenea câmpurilor magnetice sau

gravitaționale. Puterea și influența acestor câmpuri este progresivă, iar ele reflectă un câmp de Energie polarizată; peste nivelul 200, ele atrag și radiază ceea ce este pozitiv (adevărat, iubitor și care susține viața) și respinge negativitatea, pe câtă vreme nivelurile situate sub 200 atrag negativitatea, falsitatea și ceea ce este distructiv (de exemplu, ura) și resping ceea ce este pozitiv. Aceste câmpuri preponderent invizibile, ce nu puteau fi detectate și identificate anterior, domină și influențează toate deciziile, comportamentul, percepția, cultura, religia și capacitatea de înțelegere a oamenilor, dar și gama de aptitudini emoționale. Din punct de vedere social, oamenii sunt atrași de cei cu un nivel similar de conștiință, după cum s-a observat deja la grupurile sociale care variază de la violență sau criminalitate endemică la cei care-i ajută pe ceilalți, cu înclinații spirituale și care sunt milostivi. Fiecare grup își are propria emblemă, propriul limbaj și mod de a gândi. După cum s-a observat deja, aceste grupuri se opun adesea unele altora, rezultând o paradă nesfârșită de războaie culturale și militare.

La cele mai joase niveluri de conștiință, viața este devalorizată, iar crima, sinuciderea, omorurile în masă, uciderea copiilor, luptele cu câini și genocidul le sunt caracteristice acestora, întrucât ura este endemică (de exemplu, afirmația „Noi venerăm moartea“ calibrează la nivelul de conștiință 20). Spre deosebire de acestea, la nivelurile de conștiință de peste 200 viața e considerată prețioasă, de aceea uciderea unui om nevinovat este de neconceput, pentru că viața este privită ca un dar Divin. (Idea că viața este de fapt un dar Divin calibrează la 1 000.)

De aceea, este evident faptul că fiecare nivel de conștiință umană își are propria realitate firească, iar conflictul este inevitabil între oameni și culturi care sunt diametral opuse unele altora. Ceea ce este demn de laudă într-un subgrup ar fi ridicol într-un altul. De exemplu, este cinstea o virtute sau un semn de prostie absurdă și slăbiciune? Oare femeile ar trebui subestimate și omorâte cu pietre sau ar trebui respectate? Oare oamenii care au

credițe diferite ar trebui să fie distruși și uciși sau înțeleși? Sunt, oare, cinstea și moralitatea adevărate bastioane ale stabilității sociale sau mai degrabă niște concepte semantice, abstracte, de presiune politică? Este adevărul incontestabil (esențial) sau este arbitrar și doar o reflectare relativă a opiniei publice trecătoare (aparență, percepție), ce reflectă tendința socială?

Cea mai gravă dihotomie apare din răsturnarea sensului adevărului și falsității în cadrul nivelurilor ce calibrează sub 200. Din acest motiv, în lumea de astăzi are loc o confruntare dramatică între aceste extreme polarizate, în care culturi bazate pe credințe ce calibrează la 20 (primitivismul, Jihadul) amenință întreaga lume. În cazul popoarelor și al țărilor civilizate, înțelepciunea și moderația reprezintă o speranță endemică, dar aceste calități sunt ridiculizate, fiind considerate slăbiciuni de către cele mai scăzute niveluri de conștiință, care tind ele însele spre xenofobie brutală, paranoia, înșelăciune și violență excesivă, motivată de ură.

În tot cursul istoriei, se repetă aceleași tipare, nu doar între indivizi, dar și între clase sociale, țări, culturi și religii, care demonizează punctele de vedere alternative. Astfel, în prezent există două culturi umane foarte diferite, diametral opuse și polarizate: cele care calibrează peste și cele sub nivelul de conștiință 200, fiecare parte considerând-o pe cealaltă un dușman.

După cum va fi prezentat mai târziu, conflictul dintre aceste două civilizații antagoniste este înrădăcinat nu numai în ideologie, ci și în biologia actuală a funcționării creierului, în care fiziologia creierului este dominată de emisfere și neurotransmițători diferiți. De aceea, discrepanța care rezultă nu este numai socială, religioasă, politică și culturală, ci și biologică, hormonală și neurochimică. Sursa fundamentală a acestei dihotomii este evoluționistă la origine și, drept urmare, se pierde în negura timpului, fiind endemică pentru rasa umană. De aceea, ea este înăscută și inerentă speciei hominide/*Homo sapiens*.

Soluționare

Acceptarea discrepanței dintre clasele de hominizi, prezentate mai sus, permite debarasarea de negare și de iluzii, precum și de ideologiile social-politice naive. Niciuna dintre aceste alternative nu a oferit vreo soluție, ci numai perioade de acalmie temporară, în cursul cărora, de-a lungul istoriei omenirii, cele două părți se repliau pentru a triumfa în fața următorului opozant important. Pentru oamenii care calibrează peste 200, pare normal „să fie binevoitori“, dar sub 200 acest lucru este considerat a fi o slăbiciune, de disprețuit, precum și o insultă, de aceea nu este privită ca un mod efectiv de comunicare. Aceleași conflicte distructive apar și în grupările religioase, dar și în cele laice.

Doar prin înțelepciune, acceptare și compasiune poate apărea înțelegerea, care generează încredința și toleranța realistă pentru viziuni asupra lumii și valori cu totul diferite. Agresivitatea și batjocura rezultă din lipsa capacității de a înțelege aceste viziuni asupra lumii, moduri de gândire și realități predominant conflictuale. Un obstacol în calea comunicării efective este speranța de a schimba punctele de vedere ale altora, pentru a le face să concorde cu cele personale, prin luptă, intimidare, „reeducare“, certificare, convertire idealistă, îndoctrinare, propagandă sau „tolerantă“ prin „reprogramare“. Cusurul gândirii inspirate de dorințe constă în faptul că aceasta nu reușește să aprecieze limitările majore ale capacității de înțelegere ce corespunde nivelurilor joase de conștiință, deși este dificil, dacă nu imposibil, să le predai teoria avansată a fizicii cuantice unor persoane limitate din punct de vedere educativ și intelectual. Dificultatea de a pune față în față anumite teorii pentru a promova țeluri sociale idealiste prin schimbări culturale constă în faptul că fiecare nivel de conștiință are un punct de vedere diferit despre a ceea ce este real sau de primă importanță ori valoare. Astfel, o cultură poate considera că pacea și armonia sunt mai degrabă un semn de slăbiciune decât un scop dezirabil.

Prin cercetare, acum e posibil să identifici rapid nivelul de conștiință reprezentat de anumite grupuri sociale, culturi, persoane și țări, dar și de diferite structuri politice, religioase și guvernamentale. Prin urmare, doar atunci devine posibil să oferi, în mod diplomatic, o bază plină de înțeles pentru realizarea unui dialog efectiv (vezi „Știința diplomației“, în *Adevăr versus falsitate*). Cele menționate mai sus iau în considerare natura egoului însuși, a cărui caracteristică principală este exclusiv dorința de câștig. Fiecare nivel de conștiință își are propriile valori, care includ ceea ce se consideră a fi dezirabil sau un câștig și, astfel, un subiect de negociere. „Pacea“ e un slogan politic popular, dar despre ea s-a spus că reprezintă, practic, bani obținuți din petrol, fapt care constituie un argument convingător în lumea realității socio-economice/politice: „Banii sunt un atu pentru pace“ (calibrare 365; Bush, 2007). Egoul se agață de câștig ca principală motivație a tuturor intențiilor, scopurilor și acțiunilor sale. Prin evoluție spirituală, acestea sunt abandonate, dar numai pentru un bine mai înalt, ce poate fi perceput. Chiar și prin intenție și dedicare consecventă, progresul uman este lent și dificil. De aceea, răbdarea constituie condiția necesară pentru a înțelege cu compasiune, deoarece ritmul evoluției umane fluctuează (de exemplu, descreșterea nivelului de conștiință a omenirii de la 207 la 204, în ultimii ani).

Acceptarea faptului că discrepanța și conflictul sunt inerente condiției umane (de exemplu, Cain *versus* Abel) oferă, în mod paradoxal, o senzație de diminuare a sentimentului de vinovăție. Viața umană oferă oportunitatea maximă de evoluție spirituală. Cu toate acestea, omul percepe conflictele personale, dar și pe cele sociale/politice/ideatice, ca pe niște obstacole în calea păcii și a fericirii. Prin contrast, Sinele spiritual vede perfecțiunea exact în aceeași lume.

Faptul că viața umană este înspăimântătoare sau exasperantă ori incitantă și provocatoare constituie o opțiune ce caracterizează punctul de echilibru al evoluției spirituale. A porni pe

„calea cea dreaptă“ este o invitație din partea Sinelui spiritual adresată egoului/sinelui. Cu toate acestea, conflictul uman, atât cel interior, cât și cel exterior, servește, în egală măsură, ca material util pentru evoluție. De exemplu, fără cei pe care îi percepi ca „dușmani“, pe cine ar mai trebui să ierți?

Încrederea în ego și în promisiunile sale aduce spaimă și deziluzie, care apoi, în mod paradoxal, contribuie la evoluția spirituală, prin intensificarea motivației. Prin cercetare, se va constata că viața umană pământească este mediul optim pentru evoluția conștiinței și descoperirea realității spirituale, prin care întreaga viață este transformată pentru a revela perfecțiunea înăscută a existenței înseși (calibrare 1000). Cu răbdare și perseverență, Divinitatea Esenței Întregii Creații strălucește în afară și înlocuiește percepțiile greșite și valorile proiectate ale egoului.

Unele dintre afirmațiile anterioare pot părea ambigue inițial, însă scopul informațiilor ce vor fi prezentate în capitolele următoare este de a clarifica și a exemplifica întreaga lor semnificație. Înțelegerea este o consecință a contextului, iar conștiința însăși oferă contextul final, prin care ceea ce este aparent obscur devine evident.

Având în vedere faptul că falsitatea și instinctele egoului se bazează pe forță și pe asumarea „cauzalității“, prin contrast, adevărul reflectă puterea fără efort. El nu înfrânge falsitatea, ci pur și simplu o înlocuiește prin înțelegerea ce rezultă din contextualizare, cu ajutorul căreia înțelesul capătă dimensiuni sporite, prin extinderea paradigmei. De fapt, nu există conflict, fiindcă ceea ce e mai mic este înlocuit și dizolvat în ceea ce este mai mare, la fel cum lumina mai degrabă înlocuiește întunericul, în loc să i se opună. Egoul/sinele este absorbit de Sinele superior, astfel încât, aparent, nu mai există contradicție și nici neconcordanțe ca sursă de conflict.

Capitolul 2

DILEMA UMANĂ

Introducere

Trăim în așa-numita „Eră a informației“, în care descoperirile survin constant și rapid, în aproape fiecare domeniu al strădaniei umane. Știința și tehnologia sunt factorii catalizatori ai progresului rapid în aplicațiile practice. Ele facilitează apariția unei serii nesfârșite de evoluții, care necesită dezvoltarea unor noi scheme conceptuale și structuri intelectuale. Acestea au ca rezultat elaborarea unor noi materiale informative, care sprijină cercetarea și dezvoltarea pe mai departe, care, din nou, naște un alt ciclu de descoperiri.

Stresul evoluționist

Evoluția inteligenței umane este o expresie continuă a apariției potențialității, care facilitează apoi apariția unui alt nivel de capacitate sporită. Talentul înăscut al inteligenței este consecința luminii lăuntrice a conștiinței înseși. Această capacitate de a evolua progresiv este caracteristică doar speciei *Homo sapiens*, spre deosebire de alte forme de viață care evoluează doar ca o manifestare a destinului și a potențialităților lor biologice.

Rezultatul progresiei evoluționiste imuabile este faptul că omenirea pe de o parte se bucură, iar pe de altă parte e stresată de schimbarea permanentă și de agitația turbulenței sociale pe care